

Ambasada României la Paris

Newsletter

Aniversarea a 130 de ani de relații diplomatice cu Republica Franceză

România a celebrat în 20 februarie 130 de ani de relații diplomatice cu Republica Franceză, Republica Federală Germania și Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord.

„Aniversăm astăzi un moment plin de semnificații în istoria națională și esențial pentru locul României în planul relațiilor internaționale: recunoașterea, la 8/20 februarie 1880 de către Franța, Germania și Marea Britanie, a statului român independent și suveran, și stabilirea de relații diplomatice moderne între aceste țări și România”, a declarat ministrul Afacerilor Externe, Teodor Baconschi.

La 8/20 februarie 2010 reprezentanții diplomați ai celor trei state, consuli generali, au transmis autorităților române note de recunoaștere cu conținut similar. Prin gestul lor, cele trei mari puteri au antrenat și alte state europene să recunoască statul român și să stabilească, cu România, relații diplomatice, la nivel de legatie.

Stabilirea de relații diplomatice ale celor trei mari puteri cu România a însemnat pentru țara noastră trecerea într-o nouă etapă pe calea modernizării instituționale și a determinat sporirea prestigiului ei internațional.

Relațiile bilaterale ale României cu cele trei țări au cunoscut de-a lungul timpului o dezvoltare constantă, iar, în prezent, există o cooperare excelentă atât în domeniul politic, cât și în cel economic și social. Totodată, relațiile diplomatice

ale României cu aceste țări se bazează pe un set de idei și valori comune, ca urmare a apartenenței la Uniunea Europeană și la NATO.

„Ne dorim consolidarea relațiilor bilaterale cu aceste mari democrații europene. Vrem să ne punem și mai bine în valoare pozițiile similare, contribuind alături de cele trei țări la construcția europeană”, a declarat ministrul Teodor Baconschi, cu acest prilej.

Pentru marcarea acestei aniversări, Ministerul Afacerilor Externe și Ambasadele Franței, Germaniei și Marii Britanii la București și Arhivele Naționale ale României, vor organiza în perioada următoare o serie de evenimente. La sfârșitul lunii martie 2010, va avea loc o expoziție comună de documente care reflectă principalele momente ale evoluției relațiilor diplomatice ale României cu cele trei țări europene. Misiunile diplomatice ale României vor organiza acțiuni de diplomatie publică în cele trei țări, pentru a marca acest moment.

La 28 februarie/12 martie 1880, Albert Ducros, primul trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al Franței la București, și-a prezentat scrisorile de acreditare principelui Carol I. În baza reciprocității, era acreditat la Paris, în aceeași calitate, la 24 iulie/5 august 1880, fostul ministru român al Afacerilor Străine din perioada războiului pentru independență, Mihail Kogălniceanu. (www.mae.ro)

În acest număr,

Eveniment	
Re-descoperirea icoanelor pe sticlă de la Sibiel	2
O Europă cu prea multe capitale?	2
Actualitatea economică	
Seară de promovare a mediului de afaceri din România	3
Actualitatea economică în Franța la începutul anului	3
Cruciada copiilor în franceză: o serată literară cu Florina Iliș la ICR Paris	4
Inițiative asociative	
Roumanie d'ici, Nantes	4
În curând	
DEZBATERE : „Dinamica relațiilor franco-române – 130 de ani de experiențe comune”	5
Expoziția Călin ALUPI – Sinceritate	5
Concert de muzică clasică oferit de tinerii muzicieni români	5
Patrimoniul românesc între restructurări instituționale și acțiuni ale societății civile. Experiența Pro Patrimonio	5
Critică de film	
Regizori români în centrul atenției la Berlin	6
Amintiri din epoca de aur - recuperarea cu umor a timpului din copilărie	6
Concertul lui Radu Mihăileanu câștigă 2 premii Cesar	6
Mărturii	
„De ce iubesc Sibiel” : România prin ochii unui italian	7
Contacte utile	9

clic pentru cuprins

Coordonare și concepție grafică	LARIA STOIAN
Colectivul de redacție	
NICOLAE GRIGOREANU	CRISTINA HERMEZIU
ALIASANDRINA ION	ALINA NECULA
MIHAELA POPESCU	LOREDANA SIMULESCU
Colaboratori	DAN COSTINĂȘ
	IOANA IOSA

Cum să primesc noutățile Ambasadei?

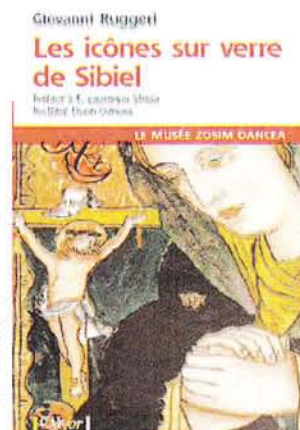
Trimiteți un e-mail la adresa secretariat2@amb-roumanie.fr, cu mențiunea „doresc să primesc newsletter-ul”; Numerele anterioare ale revistei noastre pot fi citite pe website-ul ambasadei, la rubrica Newsletter.

Re-descoperirea icoanelor pe sticlă de la Sibiel

În data de 12 februarie a avut loc la Ambasada României la Paris o prezentare a icoanelor pe sticlă din Transilvania, magistral articulată de către jurnalistul italian Giovanni Ruggeri, un pasionat al domeniului, autor al volumului „Icoanele pe sticlă de la Sibiel. Muzeul Zosim Oancea”.

În prezența Înaltpreasfințitului Părinte și Mitropolit Iosif, seara a fost deschisă de către dna Roxana Iftimie, însărcinată cu afaceri al României la Paris, care a evocat figura părintelui Zosim Oancea și a mulțumit autorului pentru prietenia și angajamentul arătate țării noastre.

DL Giovanni Ruggeri a prezentat în fața unui public numeros istoria icoanei pe sticlă și particularitățile ei față de cea de tradiție clasică. Astfel, cu ajutorul unui montaj fotografic sugestiv, invitații au putut descoperi amprenta socială și politică care se regăsește în aceste opere făcute de țărani, pentru țărani, fără a fi o pictură naivă, precum și constrângerile legate de tehnica specifică utilizată.

A fost elogiată, în continuare, viața părintelui Zosim Oancea și eforturile acestuia încununate de succes pentru constituirea unui muzeu al icoanelor de sticlă la Sibiel, în prezența nepoatei, Smaranda Bădiliță, și a celor doi stranepoți.

Împărtășind celor mai bine de o sută de invitați, francezi și români, experiența personală a descoperirii unei Românie cu adevărat pitorească, dl. Ruggeri a reușit să însuflească publicului dorința de a vizita Muzeul Zosim Oancea cu prima ocazie a unui sejur în România.

Seara a fost încheiată de IPS Iosif care a elogiat conduita în perioada comunistă a părintelui Oancea, grație căruia România se poate mândri cu unul dintre cele mai importante muzee dedicate icoanei pe sticlă din lume și a făcut o pledoarie pentru credință și umanism. (Laria Stoian)

O Europă cu prea multe capitale?

Pe 21 ianuarie, asociația “Nouvelle Europe” a organizat în parteneriat cu Ambasada României în Franța conferința cu titlul “Europa are prea multe capitale?” (L'Europe a-t-elle trop de capitales?), care a avut loc în Palatul Béhague al misiunii noastre diplomatice. Celine Bayou, analistă la revista “Grande Europe” și co-redactor șef al publicației “Regard sur l'Est”, și Samuel Rufat, autor al unei teze despre tranziția postsocialistă și vulnerabilitatea urbană în București, le-au vorbit participanților români și francezi la această conferință despre perspectiva instituirii unei capitale europene unice.

Deși noul tratat de la Lisabona conferă Uniunii Europene o coeziune instituțională și politică mai intensă ca niciodată, documentul nu face referire și la crearea unei capitale unice. Aceasta este o bună ocazie pentru a analiza raportul pe care Uniunea Europeană și cetățenii săi îl întrețin cu marile orașe europene și pentru a ne întreba dacă absența unei capitale unice creează într-adevăr probleme. Pornind de la această premisă, Celine Bayou și Samuel Rufat au făcut o incursiune în marile orașe, nu numai ale Uniunii Europene, ci ale Europei în întregime, și au analizat statutul acestora în cadru european sau potentialul lor de a deveni viitorul centru administrativ sau cultural al continentului nostru. Pe lângă Bruxelles, Strasbourg sau Paris, care și-au consacrat deja de facto rolul de centre instituționale și de influență ale Europei, au fost amintite și orașe precum Sankt Petersburg sau Istanbul. Deși geografic sunt mai îndepărtate de centrul existenței noastre europene, acestea din urmă dețin un consistent fond istoric și cultural care și-a pus în mare parte amprenta asupra civilizației continentului european. Samuel Rufat a realizat o incursiune în trecutul cultural și mai ales urbanistic al Bucureștiului, făcându-le cunoscute cu precădere auditorilor francezi valorile de demolare și înnoiri arhitecturale pe care le-a suferit orașul încă din perioada interbelică, precum și eforturile care i-au fost necesare ulterior pentru conservarea amprentei sale istorice și culturale.

Prelegerile au fost continuate cu o dezbaterie intensă asupra rolului pe care îl pot juca marile orașe europene ca centre instituționale și culturale ale Europei, precum și asupra istoriei Bucureștiului. (Alina Necula)

"De ce iubesc Sibiel" România prin ochii unui italian

"Această carte – fruct al unei mari străduințe de realizare, fie-mi îngăduit să o spun cu o modestie sinceră și cu o egală franchețe – vrea să fie semnul unei profunde recunoscintei aduse marilor valori culturale și religioase exprimate de poporul român și un gest personal de a multumi și onora memoria celui pe care nu mă sfiesc să-l numesc un urias al credinței, al culturii, al bunătății: Părintele Zosim Oancea" (Giovanni Ruggeri, Conferința la Biblioteca Județeană Astra, 8 iulie 2008, Sibiu, n. 13/2008, <http://bjastrasibiu.ro/conferinte/giovanni.ruggeri1.pdf>)

Giovanni Ruggeri, cercetător, jurnalist și eseist italian, absolvent de teologie la Pontificia Università Gregoriană din Roma. A scris numeroase articole și reportaje turistice despre România, a publicat mai multe cărți despre legăturile dintre creștinism și modernitate și, nu în ultimul rând, este autorul cartii-album "Icoanele pe sticlă din Sibiel" (apărută deocamdată în limbile: română, italiană, engleză, germană și franceză), o scriitură plină de admirație și dragoste, incantare și apreciere față de România și cultura sa populară.

De ce tocmai România?

Pentru că fiecare dintre noi are "nebuniile" lui! Sau, dacă vreti o altă perspectivă, "De ce România m-a ales chiar pe mine?" Cu această glumă amicală, doresc să exprim, în primul rând, surpriza pe care eu însumi am avut-o atunci când am descoperit România pentru prima dată, atunci când m-am "indragostit" cu adevărat de această țară, când am hotărât să mă implic atât de mult în promovarea unui loc de excepție – Muzeul de icoane pe sticlă din Sibiel (ca să nu zicem nimic despre reportajele și articolele mele despre aproape toate destinațiile turistice din România) – și, în plan strict personal, faptul că la un moment dat am vrut neapărat să îmi cumpăr o mică casă bătrânească la Sibiel; o casă cu pivniță, sopron, grajd, gradină...

Farmecul irezistibil al României, care m-a cucerit imediat, ține de radacinile culturale taranesti (stravechi) ale civilizației tradiționale române, care până astăzi tot rezistă, chiar dacă destul de des doar în subsol. Sunt conștient că a vorbi despre "radacinile culturale taranesti" înseamnă o multime de lucruri, pe care nu pot eu să le

lamuresc nici pe departe. Atunci îmi permit să mă refer, deocamdată, doar la câteva trasaturi majore: "civilizația rurală" pentru mine înseamnă (printre multe altele) un sentiment sacru al pământului și al vieții, pentru care materia și spiritul sunt unite într-o sinteză fundamentală esențială: istoria și eternitatea merg întotdeauna alături și fiecare înăuntrul celeilalte; înseamnă și un ritm de viață unde omul are timpul să vadă, să simtă, să muncească, să gândească, să aibă conștiința "fizică" a trecerii timpului și a apropierei destinului; mai înseamnă o conștiință sensibilă a materiei (frig, căld, lemn, sobă, sapa, apă, vânt, praf, gaină...) și o familiaritate naturală cu cerul (divinitatea). În același timp, dorința mea de a cunoaște România (conștient fiind că nu există o cunoaștere adevărată fără dragoste) mi-a deschis încet-încet marea panoramă a Culturii române, pe care o admir pur și simplu ca un autodidact (inclusiv în ceea ce privește limba... și se vede!) dornic de a descoperi – începând cu câteva "afinități electice" – chipuri și voci deosebite din România.

Acum trebuie să fac un mic pas înapoi, ca să pot răspunde imediat unor observații (tacite, dar sesizabile) de-aile dv. și de-aile cititorilor: imaginea pe care mi-am format-o despre civilizația rurală, și despre fosta(?) Românie rurală, nu este nici idilică, nici ireală și nici parțială. Ea este, pur și simplu, simbolică: când mă retrag la Sibiel (chiar dacă până astăzi, acest lucru înseamnă pentru mine exclusiv munca la Muzeu, acasă și în grădina) sau când mă plimb undeva prin țară, dimensiunile enumerate mai sus – foarte pe scurt și doar parțial – sunt mai apropiate de mine; le simt mult mai clar în România și asta îmi permite să le am ca orizont interior și exterior extrem de important, poate chiar vital, pentru reflecție și meditare.

În spatele Muzeului, al colecției de icoane pe sticlă, al însuși satului Sibiel strălucește figura – de acum legendară – a părintelui ortodox Zosim Oancea. Despre acest "urias al credinței, al culturii și al bunătății", cum chiar dv. îl numeati nu de mult, am citit pe site, în cartea dv. și în toate interviurile și conferințele la care ați participat. L-ați cunoscut personal? În ce măsură v-a marcat destinul?

Este unul din regretele mele mai mari: din păcate nu l-am cunoscut personal pe părintele Zosim Oancea, nimanui din Sibiel nu i-a trecut prin cap să mă prezinte atunci când eu mă duceam în sat începând cu anul 2003 (este adevărat că, la vremea respectivă, părintele locuia în Sibiu, unde s-a și stins din viață în 2005). Dar am citit cărțile și textele lui, am văzut înregistrări video, am vorbit cu mulți oameni care l-au cunoscut foarte bine de mult timp. Eu sunt convins că a fost un "om sfânt". De ce? Pentru că el a înțeles și suportat închisoarea ca pe un loc unde a fost trimis de către Dumnezeu ca să îl cunoască mai

mult, sa il iubeasca mai mult si sa il slujeasca acolo unde oamenii sufereau. Nimeni nu poate sa spuna asa ceva daca nu este un sfant, adica un om pentru care Dumnezeu este Dumnezeu, un om care – constient de slabiciunile si pacatele lui – totusi doreste cu adevarat si din suflet sa il iubeasca pe Dumnezeu.

Parintele Zosim, chiar daca nu l-am cunoscut personal, mi-a marcat destinul pentru ca marturisirea lui imi aduce, pe cai nebanuite, un sprjin esential in eforturile mele de cautare a unei intelegeri si trairi a crestinismului. Religia crestina se afla astazi intr-o situatie de groaza: bisericele vorbesc un limbaj mereu mai indepartat de oameni, iar oamenii traiesc o viata redusa la consum si la prostii. Eu nu pot sa accept o biserica indepartata de lume si o lume indepartata de biserica; este o mare pierdere pentru toti. Pentru parintele Zosim, Iisus a fost cu adevarat – in viata lui, nu in predici – "calea, adevarul si viata". Acest lucru este imensul dar al lui pentru mine si numai asta ma intereseaza.

"Icoanele pe sticlă din Sibiel" respira prin toate paginile sale (deocamdata in limbile: româna, italiana, engleza, germana si franceza) admiratie si dragoste, incantare si apreciere (ale autorului) fata de România si cultura sa populara. In decembrie 2008 ati lansat cartea la Venetia, iar in urma cu doar cateva zile, la Paris. Urmeaza si alte evenimente de acest gen? Ma gandesc bunaoara la proiecte similare in orase cu mari concentrari de cetateni români: Londra, Munchen, Madrid etc.

Pe 12 februarie am prezentat cartea la Ambasada României din Paris, in prezenta IPS Iosif, Mitropolitul pentru Europa Occidentala si Meridionala, iar in lunile martie si mai voi face acelasi lucru la Institutul Cultural Roman din Budapesta (19 martie), Szeged (20 martie), Viena (25 martie) si poate Berlin. Sunt foarte recunoscator fostului Ambasador al României in Franta, actual Ministru al Afacerilor Externe, Excelenta Sa dl. Theodor Baconschi, pentru ca prezentarea de la Paris a avut loc datorita intelegerii si a bunavointei de care a dat dovada in primul rand cand a fost Ambasador la Paris; acelasi lucru trebuie spus in ceea ce priveste directorii ICR mentionate. Dupa exemplul de mare valoare dat de IPS Iosif la Paris, de IPS Laurentiu Streza in România si de cativa (foarte putini, din pacate) preoti ortodocsi din Italia, sper din suflet ca Biserica Ortodoxa Româna prezenta in tarile occidentale sa doreasca sa fie alaturi de mine in aceasta actiune de promovare si prezentare a icoanelor pe sticla si a Muzeului din Sibiel, care, pe plan mai larg, inseamna si prezentare a patrimoniului cultural si turistic al României. Din acelasi motiv sper ca autoritatile de Stat ale României sa ma ajute pe planul international, prin intermediul Ambasadelor si al Institutelor Culturale Române. Tot cei care au asistat la prezentările mele inteleg perfect ca Muzeul din Sibiel este un simbol nemaipomenit al culturii si al spiritualitatii române, cu implicatii foarte importante si pe planul turistic. Este un fel de "reclama puternica" pentru România nobila si profunda, un "brand" cu adevarat apreciat daca il prezinti in mod serios, eficient si pasionat. La urma urmei, Sibielul nu inseamna

numai "Muzeu" (chiar daca el insusi exista incat exista Muzeul!) ci Transilvania, România, deci un circuit cu mai multe destinatii de vizita.

Demersurile pe care le fac pentru Muzeul din Sibiel si, in general, pentru cultura româneasca traditionala, deci si pentru promovarea fluxului turistic din strainatate spre România, au mare nevoie de sprijinul institutiilor românești, bisericești si de stat deopotriva, ca si de multi oameni binevoitori care macar sa doreasca sa faca ceva. România are mari probleme, toate urgente, importante si prioritare, fiecare dintre noi are propriile problemele; insa nu este imposibil sa faci ceva, oricat de putin, ce poti tu, pentru un patrimoniu care este si al tau si al urmasilor tai. Eu sunt mereu la dispozitia institutiilor centrale si locale ale României si a comunitatilor de români din Europa ca sa promovam impreuna România adevarata, inclusiv – si nu numai – prin prisma acestei minunate lectii de darnicie, jertfa si genialitate a Parintelui Oancea si a satului Sibiel.

(...) In ceea ce priveste Sibiel : sufar cand pentru un Muzeu unic, de mare valoare – a costat sacrificii enorme si este marturia vie a genialitatii sfinte a parintelui Zosim Oancea care, dupa 15 ani de inchisoare si munca silnica, a reusit sa ctitoreasca, in plin comunism, acest Muzeu – timp de 10 ani nu s-a facut nimic pentru a imbunatati conditiile si a pastra bine icoanele si pana astazi nici nu se stie in mod precis, concret si sigur daca se va face ceva (si ce anume) sau nu, pe viitor. Icoanele se degradeaza in mod ireparabil, icoane valoroase, vechi de 200-300 de ani se pierd datorita conditiilor improprie de conservare. Mergeti la Muzeu acum, in februarie, mergeti in martie: veti "muri" de frig si veti vedea cum se degradeaza icoanele. Muzeul a aparut prin sacrificiile localnicilor din Sibiel si cu sprijinul Consiliului Ecumenic al Bisericilor din Europa... Responsabilii Muzeului trebuie sa inceapa imediat un "razboi pasnic" impotriva imobilismului. Va propun sa promovam cu totii o campanie: România pentru Muzeul din Sibiel! In ceea ce ma priveste, iar responsabilii Muzeului stiu foarte bine acest lucru, eu am fost si voi fi mereu alaturi de orice initiativa serioasa si concreta de a face ceva bun pentru Muzeu, pentru ca este vorba de un popor care s-a exprimat prin acest Muzeu si prin icoanele lui.

(Interviu realizat de Dan Costinas, preluat fragmentar din publicatia Zia®ului de la 5). Pentru interviul integral puteti accesa <http://www.globe-trotter.ro/ziarulde5/?p=5862#more-5862>. Pentru mai multe detalii despre Muzeul Zosim Oancea, va invităm să accesați site-ul www.sibiel.net.